

Gettysburgin puhe

»87 vuotta sitten isämme loivat tälle mantereelle vapauden nimissä uuden kansakunnan, joka omistettiin ajatukselle, että kaikki ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi. Nyt taistelemme suuressa sisällissodassa, joka koettelee voiko tämä kansakunta, tai mikään kansakunta, joka niin on luotu ja omistettu, kestää pitkään. Olemme kokoontuneet tämän sodan suurelle taistelukentälle. Olemme tulleet varaamaan osan tästä kentästä viimeiseksi leposijaksi niille, jotka antoivat täällä henkensä, jotta tämä kansakunta saisi elää. On kaikin puolin sopivaa ja oikein, että teemme näin. Mutta suuremmissa mielessä, emme voi varata – emme voi siunata – emme voi pyhittää tätä maata. Nämä urheat miehet, elävät ja kuolleet, jotka taistelivat täällä, ovat siunanneet sen korkeammalle kuin mihin on heikossa vallassamme lisätä tai ottaa pois. Maailma ei huomaa eikä kauaa muista sitä, mitä me sanomme täällä, mutta se ei voi ikinä unohtaa mitä he tekivät täällä. Sen sijaan meidän, elävien, pitää omistautua täällä sille keskeneräiselle työlle, jota täällä taistelleet niin ylväästi edistivät. Sen sijaan meidän pitää olla omistautuneita edessä olevalle suurelle tehtävälle, ottaen näiltä kunniakkailta vainajilta antaumusta siihen aatteeseen, mihin he antoivat viimeisen täyden antaumuksen ponnistuksensa; että korkeasti päätämme että nämä vainajat eivät kuolleet turhaan; että tämä Jumalan alainen kansakunta kokee uuden vapauden syntymän, ja että kansalaisten hallinto, kansalaisten hoitamana, kansalaisia varten, ei katoa maan päältä.»